

מז:

**עין משפט
נר מצוה**

ז נ א מיי פ"ח מהל' פסד"מ
הלכה טו:
נח ב מיי פ"ח מהל' טומאת
אוכלין הל' ז ופ"ו מהל'
אסורי מצות הל' ח:
נמ א מיי פ"ד מהל' מעש"ק
הלכה יא:
ס ד מיי פ"ו מהלכות
מעש"ק הלכה ד:
סא מיי פט"ו מהל'
פסד"מ הלכה ד:
מיי סס הלכה ה:

תורה אור השלם

1. וּתְבַשֵּׁשׁ אֶשֶׁר יֵנֶע בְּכֵל טָמֵא
לֹא יֵאָכֵל כְּאֵשׁ יִשְׂרָאֵל וּתְבַשֵּׁשׁ
כָּל טָהוֹר יֵאָכֵל בָּשָׂר:
- וּקִירָא ז', יט
2. וּתְבַשֵּׁשׁ אֶשֶׁר תֹּאכַל בָּשָׂר
מִזֶּבֶחַ הַשְּׁלָמִים לִפְנֵי יְהוָה
וּטְמֵאנוּת עֲלֵיו וּנְכַתֵּל וְכִפֵּשׁ
הַזֹּאת מִעֲמֻמָּהּ:
3. וְקָרְבו וּבְרִיעוּ דִּירְחָן בְּמִים
וּהִקְשִׁיר הַבֶּקֶר אֶת הַזֵּבֶל
הַמְזוּבָּחָה עֲלֶיהָ אֵשֶׁר רִיחַ נִיחּוֹחַ
לַיהוָה:
4. וְלֹא יִחַלְלוּ אֶת קֹדֶשׁ בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל אֶת אֶשֶׁר יִרְמֹנו
לַיהוָה: וּקִירָא כ', טו

מוסף רש"י

[illegible]

- [illegible]

וזהו העולם: לשם אשים. להקטן
בהן ריח: לשם ניהוח. לשם הנחת
שהוא תנאי ב"ד. שישמחו קמס ולי

שיתכווין להעלותו על גבי אש של ע

שיטה מקובצת [אחת לכלל זה
דיבמות (טז טז) ש

ויוקם הם בדרשין לעיל בחיט יתר לטוהר
ומני לא מייחייב אלם דוקא בחיטם והלכך
יהאם בזה תליא והרי מנחת נסכים וכו'
ועולם לאורייתא הוא (סוה"ר דל): דיי'
שלא היה בצנע, ולגבי היכא דמזניו למדי
בתוס': ד"ה ואולי' תנוד"ה אבל וכו'
ומתנימין ה"ק ר"ש אומר דבזר שערט ו

אחת **לכֹּהֵן** **ואחת** **לַפָּרֹחַ**. לאו כלל ופרט ממש דמרוחקים זה מזה הן אלא דבר שהיה בכלל וזה מן הכלל ללמד על הכלל כולו יא' כדדרשין עלה **בפ"ק** דיבמות (דף ז'.) ומרבינן כל קדשי מוצב וממעטין קדשי צדק היתר ווא"ת קדשי צדק היתר נמי **ב"ב** סיפוק ל' מוצב **מ"ב** דלדש"י **בכשר** ליקרב וי"ל דהוה אמינא כי צנינן כשר ליקרב הני מילי בקדשי מוצב ווא"ת הא דלמר בהקומן רבא (מנחות דף כה:) כל טהור יאכל צמר היתר טהורים חייבין עליו ומשום טומאה כו' למעשה צמר לפני זריקה מוטב ליה מיקרב דלדש"י לעיל צככר ליקרב הא כיצד יש לו מתירין משקרב מתירין כו' וי"ל דלדש"י דאי *אין צדק היתר ווא"ת* *אין צדק היתר ווא"ת*

וְהָיָה כִּי יִשְׁמָעֵל בְּרֵיתִי וְיִחְזַק רִיבִי
 אֵיתָמָר רַבִּי יוֹחָנָן וְרִיבִי
 יוֹסִי בְּרַבִּי חֲנִינָא חֲדָא
 זִוּיָא חֲדָא אָמַר מַחְלוּקָא
 בְּטוּמָאֵת הַגּוֹף דְּבְרִי דְּ
 כְּמַחְלוּקָתָא בּוֹ כִּךְ מִיָּהֳבָא
 כִּיּוֹן דְּקָרִינָא בִּיהּ יוֹמָהֳבָא
 קָרִינָא בִּיהּ ² וְטוּמָאֲתָהּ
 הָכִי רַב כְּהֵנָא מִתְנִי דְּ
 מוֹהָא זִוּיָא אֲסִיפָא חֲדָא
 הַגּוֹף אַבְל בְּטוּמָאֵת בִּי
 אָמַר כְּמַחְלוּקָתָא בּוֹ כִּךְ
 מִסְתַּבְּרָא כִּמְ"ד כְּמַהֲרָא
 בּוֹ מֵאִי טַעְמָא כִּיּוֹן דְּ
 עֲלִיּוֹ וְנִכְרַתָּהּ לֹא קָרִי
 בְּכָל טַמָּא לֹא יֵאכְכֵּי
 לְרַבּוֹת עֲצִים וְלִבּוֹנֵי
 מִתְנִי ³ לְשֵׁם שְׁשֵׁהּ
 זֹכֵה לְשֵׁם זֹכֵה לְשֵׁם

אמר רבי יוסי אף ^ה אחד מכל אלו כשר ^ה המחשבה הולכת ^ה אל רב יהודה אמר רב ^ה לשם שלמים דלא איש ^ה רבא ^ה דלא רחא ^ה

שצלאן והעלן דלא אידא
דאברים שצלאן והעלן אין בהן משום ריח גיחות^א לשם
שאמר והיה העולם^ב אמר רב יהודה אמר רב^ג חטאת שש
לשם חולין כשרה^ד אמר ר' אלעזר^ה מ"ט דרב ואלא יחא
וקדשים מחללין קדשים ואין חולין מחללין קדשים: מ
אף מי שלא היה בלבו לשם אחד מכל אלו כשר שהוא
היה בלבו כלל הא היה בלבו לשם חולין פסול א"ל אפ
כשר ומרצה הא היה בלבו לשם חולין כשר ואינו מרצ
ששחטה לשם חולין כשרה משום חולין פסולה^ו כדבעא

קדריש עולה אשה ריח ניחוח לה' (ויקרא טו.) ואע"ג דלאו בשחיטה כמי
ששתא וזיחה לשם שלמים לשם אשים לשם שם ^י והאי דנקט
בזהו קרא לריח ^י ניחוח: לאפוקי דבנא. ע"מ לעשותו חמירות
הוגנא ^י דערבמת ונכביז ויכול ^י: אין בזה משום ריח. דכיון
רוח לפני הקדוש ברוך הוא שאמר ונעשה רִחוֹן ^ו ולא יחללו. אין
כדנפקא לן (לעיל ה.) דבמחשבה של לשמו מתחללים מושחט אותה לחט
הא לשם חולין כשר ואינו מרלה. וכי אמר רב נמי כשרה ואינו
כשרה כדאמרן שאין חולין מחללין קדשים: משום חולין. כסבור שם

רס, וְהָעֵשׂוֹת לִי עַל הַחֹמֶה קִרְבִּי וְיִי"י"נָע"ו': רש"י ריח. נחפזי חִיבִּים שִׁנְחָן וְהֵעֵן דְּשׁוּב חֵן רִיחַ הַקִּבְצָה שֶׁאֵמֵר וְנִעֵשׂ: אָף מִי שֶׁלֹּא הָיָה בְּלִבּוֹ. לָשׁוּ אֵלָּה קָמָה וְלֹא הִזְכִּיר אֶחָד מֵאֵלֶּה: אִיזִירוּ שְׂחִיטָתָן לָשׁוּ כְּדִמְפָּרֵשׁ טַעַמָּא וְאִילּוּ אִמְנֹן צ"ד דְּלֹא לִימָא לְשִׁמְן כ' (ע"ד ר"ב): כַּבְבֵּא. כּוּיָהּ בְּנִחְלִים (סנהדרין ע):

צים כדרכתיב על העצים אשר על האש, ולא יחשוב להעלותו על גבי אש של קש ושל גבבא כענין
האש לנחת רוח להקב"ה שאמר ונעשה ו

ואחת לפרט. לאו כלל ופרט ממש! דהא הפרט בשלמים כתיב וכלל בפרשת אמור ו"כ הוי פרט וכלל ואימרינן ושלמים בכלל כל הקדשים היו ולמה יאמר לך מה שלמים קדשי מוצח אף כל קדשי כר. וא"כ למה לי למשום

[illegible]

בית שמאי פרק רביעי זבחים

ואחם לכלל ואחם נפרט. לדרוש דבר שהיה בכלל ויזא מן הכלל ללמד
ואז ללמד על עצמו יזא אלא ללמד על הכלל כולו יזא ^(א) והנפש אשר
נאמל בשר [מוצא העלמים] ^(ב) והלא שלמים בכלל כל הקדשים
ועלם יזא להקיש אליהם ולומר לך מה שלמים מיוחדים קדשי מוצא
אף כל קדשי מוצא ^(ג) (בכלל כל הקדשים
אל הקדשים אשר יקדשו בני ישראל
וטומאתם עליו ^(ד) (ע כ) אל הקדשים
בכלל): לדרים שאין נאכלין. כגון
עצים ולבונה שאין ראויים לאכילה אם
אל מהם בטומאת הבשר חייב כרבנן
דמתמימין: ולר"ע. דמתמי: חד מהאי
ווא. אמרי חדא מילתא ואיך תרי
חדא מילתא: חד אמר. חד מהאי
ווא אמר מתנות שמתלהב חכמים על
רבי שמעון ^(ה) שחייב: בטומאת בשר.

חם חשכן נעשים וצבונה שמחין נוקח
משום לאו דוהבשר אשר יגע בכל טמא
וגו' (ויקרא יז) לאמר תכלית (חולין דף טז:)
והבשר יאכל לרבות וצבונה עשין וצבונה:
אכל צנומאס הגוף. והן טהורים
דברי הכל אינו נוקה דלא איתרבו
זה: הכי גרסינן כיון דקרינן ציה
והבשר אשר יגע וגו' קרינא ציה
ועומאסו עליו ונכרסה. כלומר כיון
דצנומאס ציה אמר רבנן נוקה אעפ"י
וצבונה צנומאס הו"ף נמי אית לאו
לוקה דהא גבי הדדי כתיבי: אסיפא.

אמלתים דרש ויכ אמרין מחלוקת
דרבי שמעון אדרבנן דלא לקי בטומאת
הגוף דלא רבי רחמנא אבל בטומאת
עמון דרבינוהו קרא דרבי חזקוני:
כיון דלא קרינן צהו. בעצם ולבנה
לרבי שמעון וטומאתו עליו טומאת
הגוף לא קרינן צהו והבשר אשר יגע
וגו': **לפסולא בעלמא**. ומעלה דרבנן
היא ^א וקרא אסמכתא בעלמא הוא
והכי אמר' פסחים (דף כז:): דלון לוקין
עליו: **מתני'** **לשם זנה**. לאפוקי
שגוי קדש כגון לשם זנה אחר: **לשם**
זונה. לאפוקי שגוי בעלים. והא ילפינן
הו מקראי כצ"ק (שעל ד:): **לשם אשים**
לשם רית. בגמרא מפרש לאפוקי מאי
וילף לה מקרא: **לשם חטא**. לשם
חטאו שהוא מביאו עליו: **חטא מי שאל**
היה בלבו דו'. ששחט סתם כשר:
שהוא סתאי ביום דין. שיסחט ^א סתם
כדאמרינן בפ"ק (שעל ב:): **הטנו בית דין**
דלא לימא דשמו דלמא אחי **לוימר אלא**
אחי. שמו דלמא אחי ^א לוימר אלא

אחר העובד. הלך א' הוה"ש שלל לשמו
א'ע"ג דבעלים אמרי בשמו לאו מידי
הוא דלאו בדדירו תליא מילתא דכתיב
המקריב אותו לא יחשב (ויקרא ט:)
גמ' עולה לשם עולה כו'. קרא

סבחו ליה שבנמיס גבי צימה והקריב מזבח השננים אשה לה' (שם א)
קרא דעולה משום דכתיבי כולה גביה וגבי שלמים לא כתיב
ות גבחלים קרבוניא"ש בלע"ז ודוגמתו בעירובין (דף כט: עט) וייתי
אלא תחילה חוץ למערכה מו לא מסקי ריחא: **הנחם רוח**. נחם
ד אחר מחלל את קדשים אלא מי מחללו = קדשים מחללין קדשים
(ויקרא טז) **עצמא דלא היה בלבו כלל** ששחטו סתם וממילא קרב לשמו:
רבה קאמר: לשם חולין. שידע שהיה חטאת ושחט לשם חולין
חולין פסולה דהיינו מתעסק בדברים אחרים ואינו עסוק בקדשים:
למתעסק

וּבְרַבֵּנָא לֹאקִיִּים אֵלָא לַהֲרִיָּה שֶׁם בְּרוּר (תמז ד'ז). וְעַ"פ צֶאֱזָר (צ'ז'ר): אֵשׁ: לִשְׁם אֲשִׁים. כִּישְׁחָטָנָא יִהְיֶה שְׁקִטְרִיו לְאִשִּׁים, וְשִׁקְטֻתָּהּ לִרְחַב בִּבְרִי, וְשִׁרְתָּהּ זֶה נָחַת רוּחַ וְלִפְנֵי הַשֶּׁם, צ"ל. וְיֵשׁ לִפְרָשׁ לִשְׁם הַשֶּׁם וּבְרַבֵּנָא לֹאקִיִּים אֵלָא לַהֲרִיָּה שֶׁם בְּרוּר (תמז ד'ז). וְעַ"פ צֶאֱזָר (צ'ז'ר): אֵשׁ: לִשְׁם אֲשִׁים. כִּישְׁחָטָנָא יִהְיֶה שְׁקִטְרִיו לְאִשִּׁים, וְשִׁקְטֻתָּהּ לִרְחַב בִּבְרִי, וְשִׁרְתָּהּ זֶה נָחַת רוּחַ וְלִפְנֵי הַשֶּׁם, צ"ל. וְיֵשׁ לִפְרָשׁ לִשְׁם הַשֶּׁם

וְכִירָה שֶׁהִסְקִיחָהּ בִקְשׁ וּבִגְבָבָא (רמז"ן ע"מ ויקרא א, ט): רִיחַ נִיחוּחַ לְשֵׁם הַנְּחֻחַת רוּחַ. כְּלוּמַר שִׁיתְכּוּרָא בְּמִשְׁכָּנוֹת הַמִּדְבָּר וּבְמִשְׁכַּן הַיְּהוּדִים (מִשְׁכַּן מִדְבָּר וּמִשְׁכַּן מִדְבָּר) בְּתוֹרַת כְּהֻנִּים (מִשְׁכָּן מִדְבָּר וּמִשְׁכַּן מִדְבָּר):

אלא כיון דמרוחקים זה מזה הן אין דעין אומן פארט וכלל אלף דרשין כדבר שהיה נבכלל ויאה מן הכלל, ללחן

[illegible]

מסורת הש"ס

(א) לעיל מג. [ושנ״], (ב) חולין ל: (ג) ושנ״, (ד) לעיל ב: (ה) חולין לח: (ו) ת״כ ויקרא נדבה סוף פ״ו וסופ״ז וספ״ט, (ז) מנחות כה, (ח) ע״י ספרי קורח קיח. פנחס שם; (ט) לעיל א: (י) שם; (יא) קמקמ, (יב) לעיל א: (יג) שם; (יד) ירושׁ ירושׁ יקדושין פנחס ה״ה, (טו) יבמות ז. כריתות ב, (טז) ע״י ספרי פנחס שם, (יז) לעיל מה:

לעזי רש"י

קרבניא"ש קרבונידי"ש.
חתיכות בשר צלויות על
פחמים.

שינויי נוסחאות

[illegible]

ליקוטים

לשם ששה דברים הוצב מנזר.
התפוסות במלכותו שכל
ארבע עברות צריך כונת
הבנים, וכן בשעת צורך
מכונת הוצב הוצב אליו
שייך בחקתו. ודיכבדו את
הבנות של השם
ושלם לשם אישים כי כשר, דכל
הנהגה כוונת אינן אל למצוא
החכם הרבנים העתיק
דבשעת זכיה צריך אלו הר'
הכונת ע"ש (ומעקם) אל
כפירוש השם אל לשם
שום דבר כמזאר אל בגמ' ולא
פירוש ע"ש. וזיל הרבנים סוף
פ"ד מעצק"ל לשם הוצב, ולשם
הוצב, ושחובה להקטירה.

כדאיאת בזהר דלא לימא איניש
ווחט לשם האש. וכל אשה לשם
גו על מנת להעלותו על גבי אש
לוי האש לגמרי, לא שיצלה שם
ויהיה שם לאתרוג ויהיה דלא

בזה שיעלה אותו הריח שמעלה

על הכלל כולו ינא' מדרשין צפ"ק
[ה] הוכשר ליקרב ה"מ בקדשי מוצת.

לה, ומינייהו שמעוין דבכּה הקדשִׁים
ואחא גמי לא ליחייב. וקסא דמשמע
ון כשלמים חייבין עליו משום פיגול
ו"ל לפסולא בעלמא ולא לנקוט עליו
בשר, וי"ל דמי"מ משמע עליו מדינת
דעלמא. כ"ב עין לעיל דף קל ע"א
בדמיריז ככרם לתקנות לא אומריז.
דבשר אשר יגע בכל [טמא] דמיריז

